

17. АДВЕНТИСТИТЕ ОТ СЕДМИЯ ДЕН ВЯРВАТ...

Бог дава на всички църковни членове от всички векове ДУХОВНИ ДАРБИ, които всеки трябва да използва в служба за благо на църквата и на човечеството. Дадени посредством Светия Дух, Който раздава на всеки, както намери за добре, дарбите предоставят всички способности и служения, необходими на църквата да изпълни възложените ѝ от Бог функции. Според Свещеното писание тези дарби включват делата на вяра, изцеление, пророчество, евангелизиране, поучение, управление, примирение, състрадание и себепожертвувателна служба и благотворителна дейност за подпомагане и насърчение на хората. Някои църковни членове са призовани от Бог и надарени от Духа да работят за църквата като пастори, евангелизатори, апостоли и учители, така че да служат на останалите, да издигат църквата в по-висока духовна зрелост и да укрепват единството във вярата и познанието за Бога. Когато църковните членове използват тези духовни дарби като верни настойници на многообразната Божия благодат, църквата бива запазена от разрушителното влияние на фалшиви учения, израства с Божия помощ и се развива във вяра и любов. (Рим. 12:4-8; 1 Кор. 12:9-11, 27, 28; Еф. 4:8, 11-16; Д.А. 6:1-7; 1 Тим. 3:1-13; 1 Пет. 4:10, 11.)

ДУХОВНИ ДАРБИ И СЛУЖБИ

ДУМИТЕ, КОИТО ИСУС ИЗГО-
ВАРЯ НЕПОСРЕДСТВЕНО ПРЕ-
ДИ да се възнесе на небето,
е трябвало да променят историята.
„Идете по целия свят — нарежда Той
на апостолите Си — и проповядвай-
те благовестието на всяко създание”
(Марк 16:15).

По целия свят? На всяко съз-
дание? Апостолите може би са въз-
приели това за невъзможна задача.
Христос, долавяйки тяхната безо-
мощност, им нарежда да не напускат
Йерусалим, но „да чакат обещанието
на Отца”. След това ги уверява: „Ще
приемете сила, когато дойде върху
вас Светият Дух, и ще бъдете свиде-
тели за Мен както в Йерусалим, така
и в цяла Юдея и Самария, и до края
на земята” (Д.А. 1:4, 8).

След Исусовото възнесение в
небето, учениците прекарват много
време в молитва. Съгласие и смире-
ние заместват разприте и завистта,
помрачили голяма част от времето
им с Исус. Апостолите се обръщат.
Тяхното близко общение с Христос и
полученото в резултат на това един-
ство ги подготвя за изливането на
Светия Дух.

Както Исус е получил специ-
ално помазване с Духа, за да стане
годен за службата Си (Д.А. 10:38),
така и апостолите получават кръще-
нието на Светия Дух (Д.А. 1:5), за да
бъдат способни да свидетелстват.
Резултатите са удивителни! В деня,
когато получават дара на Светия
Дух, се кръщават три хиляди души
(Д.А. 2:41).

ДАРБИТЕ НА СВЕТИЯ ДУХ

Христос илюстрира дарбите на
Светия Дух с притча: „Един човек
при тръгването си за чужбина свика
своите слуги и им предаде имота си.
На един даде пет таланта, на друг
— два, на трети — един, на всеки
според способността му; и тръгна”
(Мат. 25:14, 15).

Човекът, заминаващ за далечна
страна, представлява Христос, за-
минаващ за небето. Слугите са Него-
вите последователи, които „са били
купени с цена” (1 Кор. 6:20), със „скъ-
поценната кръв на Христос” (1 Пет.
1:19). Христос ги е изкупил за служба
и те вече не живеят за себе си, а за
Него, за Спасителя си, „Който за тях
е умрял и възкръснал” (2 Кор. 5:15).

Христос дава от богатството Си на всеки слуга съобразно неговата способност и „на всеки отделна работа” (Марк 13:34). Заедно с другите дарби и способности (вж. гл. 21 на тази книга) тези дарби са специални, придавани от Духа.¹

В особен смисъл Христос дава тези духовни дарби на Своята църква в деня на Петдесетница. „Като се възкачи на високо — казва Павел, — даде дарове на човечите,” Така „на всеки от нас се даде благодат според мярката на това, което Христос ни е дал” (Еф. 4:8, 7). Светият Дух е Посредникът, Който разпределя „на всеки поотделно, както иска” (1 Кор. 12:11). Тези дарби правят църквата способна да изпълни възложеното ѝ дело.

ЦЕЛ НА ДУХОВНИТЕ ДАРБИ

Светият Дух дава особена способност на всеки член да помага на църквата в изпълнението на Божествената ѝ мисия.

Съгласие В рамките на църквата. На църквата в Коринт не липсва каквато и да е духовна дарба (1 Кор. 1:4, 7). За съжаление членовете ѝ се препират като деца по въпроса кои дарби са по-важни.

Загрижен за разделенията в тази църква, апостол Павел пише на коринтяните за истинската същност на тези дарби и как би трябвало да се употребяват. Духовните дарби — обяснява той — са дарби на благодат. От един и същи Дух „дарбите

са различни”, „службите са различни” и „различни са и действията”. Но апостолът подчертава специално, че „Бог е същият, Който върши всичко във всички човеци” (1 Кор. 12:4-6).

Духът разпределя дарбите на всеки вярващ — за назидаване или за изграждане на църквата. Нуждите на Божието дело определят какво и на кого ще бъде дадено. Не всички приемат едни и същи дарби. Апостол Павел пише, че „на едни се дава чрез Духа да говори с мъдрост, а на друг да говори със знание чрез същия Дух, на друг — вяра чрез същия Дух, а пък на друг — изцелителни дарби чрез единия Дух; на друг — да върши велики дела, а на друг — да пророкува; на друг — да разпознава духовете; на друг — да говори разни езици; а пък на друг — да тълкува езици. А всичко това се върши от един и същи Дух, Който разделя на всеки поотделно, както иска” (ст. 8-11). Благодарността за дадена дарба трябва да бъде отправена не към този, който я упражнява, а към Бог, Който я е дал. И тъй като дарбите са дадени за църквата, а не за отделната личност, получателите им не трябва да ги считат за своя собственост.

Тъй като Духът разпределя дарбите, както Той счита за необходимо, никоя дарба не би трябвало да бъде презирана или омаловажавана. Никой църковен член няма право да бъде високомерен поради даденото му назначение или функция, нито

пък някой трябва да се счита за пре-небрегнат, ако му е възложена една по-обикновена задача.

1. Начин на действие. Павел използва като пример човешкото тяло, за да покаже хармонията в разнообразието на дарбите. Тялото има много части, всяка от които служи на цялото по специален начин. „Но сега Бог е поставил частите, всяка една от тях, в тялото, както Му е било угодно” (ст. 18).

Никоя част на тялото не казва на друга: „Не ми трябваш”. Всички са взаимно зависими и свързани, и онези части от тялото, които изглеждат по-слаби, са също така абсолютно необходими. „Неблагодарните ни части получават най-голямо благоприличие. А благодарните ни части нямат нужда от това. Но Бог е сглобил тялото така, че е дал по-голяма почит на онази част, която не я притежава” (ст. 21-24).

Неизправността на който и да е орган би повлияла на цялото тяло. Без участието на мозъка стомахът няма да функционира, а ако липсва стомах, мозъкът би бил безполезен. Така църквата ще страда, ако някой, колкото и незначителен да е, липсва.

Някои части от тялото, които са структурно по-слаби, се нуждаят от специална защита. Човек може да съществува без ръка или крак, но не и без черния дроб, сърцето или белия дроб. Обикновено показваме лицата и ръцете си, но покриваме другите части на тяло-

то си с дрехи според правилата на скромност или благоприличие. Без да считаме по-малките дарби за нищожни, ние трябва да се отнасяме към тях с по-голяма грижа, защото здравето на църквата зависи и от тях.

Бог разпределя духовните дарби в църквата, за да предотврати „разделянето на тялото” и да въдвори дух на съгласие и взаимна зависимост, така че неговите части да имат еднаква грижа един за друг. „Ако страда една част, всички части страдат с нея; или ако се слави една част, всички части се радват заедно с нея” (ст. 25, 26). Така и когато един от вярващите страда, цялата църква трябва да знае това и да помогне за облекчаване на страданието му. Само когато този човек бъде възстановен, тогава здравето на църквата ще е осигурено.

След като обсъжда стойността на всяка от дарбите, апостол Павел изброява някои от тях: „Бог е поставил някои в църквата да бъдат: първо апостоли, второ пророци, трето учители, други да правят чудеса, някои имат изцелителни дарби, други с дарби на подпомагане, на управляване, на говорене разни езици” (ст. 28, срв. Еф. 4:11). Тъй като никой член не може да притежава всички дарби, апостол Павел поощрява всички: „Копнейте за по-големите дарби” (ст. 31), имайки предвид най-полезните за църквата.²

2. Задължителното измерение. Дарбите на Светия Дух обаче не са

достатъчни сами по себе си. Има „един превъзходен път” (ст. 31). Докато дарбите на Духа ще преминат при Христовото завръщане, плодът на Духа е вечен. Той има вечната стойност на любовта, мира, благодтта и правдата, които любовта носи със себе си (вж. Гал. 5:22; Еф. 5:9). Докато пророческата дарба, езиците и познанието ще изчезнат, вярата, надеждата и любовта ще останат. „Но най-голяма от тях е любовта” (1 Кор. 13:13).³

Тази любов, която Бог дава (на гр. *agape*), е жертвоготовна и себеотрицателна (1 Кор. 13:4-8). Тя е по-висшият тип любов, тя вижда ценността на личността или обекта, който е обичан, и е основана на принцип, а не на емоция; това е любов, породена от уважение към достойнствата на нейния обект.⁴ Дарби, лишени от любов, причиняват объркване и разделение в църквата. Ето защо, по-превъзходният път е всеки, който има духовна дарба, да притежава и тази напълно неегоистична любов. „Устремете се след любовта; но копнейте и за духовните дарби” (1 Кор. 14:1).

Живот за Божия слава.

Апостол Павел говори за духовните дарби и в Посланието си към римляните. Призовавайки всеки вярващ да живее за Божия слава (Рим. 11:36-12:2), той отново дава пример с частите на тялото, за да илюстрира разнообразието и същевременно единството на вярващите, обединени в църквата (ст. 3-6).

Осъзнавайки, че и вярата, и духовните дарби имат за източник не човека, но Божията благодат, вярващите трябва да останат смирени. Колкото повече дарби са дадени на един вярващ, толкова по-голямо ще бъде духовното му влияние, но и толкова по-голяма трябва да бъде зависимостта му от Бога.

В тази глава Павел изброява следните дарби: пророчество (въдхновенно говорене, благовестване), служене (помагане), поучаване, увещаване (насърчаване), даване (споделяне), водителство и милост (състрадание). Както в 1 Кор. гл. 12, той завършва този списък с най-великия принцип на християнството — любовта (Рим. 12:9).

Апостол Петър представя темата за духовните дарби на фона на приближаващия край (1 Пет. 4:7). Неотложността на времето налага вярващите да използват дарбите. „Според дарбата, която всеки е приел — казва той, — служете с нея един на друг като добри настойници на многообразната Божия благодат” (ст. 10). Подобно на Павел Петър учи, че тези дарби не са за собствено прославяне, а „за да се слави във всичко Бог” (ст. 11). Той свързва дарбите с любовта (ст. 8).

Израстването на църквата.

В третото и последно обсъждане на духовните дарби апостол Павел подтиква вярващите да живеят достойно според званието, което са приели,

да бъдат напълно смирени, кротки и търпеливи, като си отстъпват взаимно с любов. Съветва ги да положат всяко усилие, за да запазят единството на Духа чрез връзката на мира (Еф. 4:1-3).

Духовните дарби допринасят за единство, съдействащо за растежа на църквата. Всеки вярващ е приел благодат, „според мярката на това, което Христос ни е дал” (ст. 7).

Сам Христос „даде едни да бъдат апостоли, други пророци, други пък благовестители, а други пастири и учители”. Тези дарби са способности с цел служене, за назидание на Христовото тяло, докато всички достигнем „в единство на вярата и на познаването на Божия Син, в пълнолетно мъжество, в мярката на ръста на Христовата пълнота” (ст. 11-13). Притежателите на духовни дарби са избрани да служат на вярващите, като ги обучават на различните видове служби според дарбите. Това прави църквата да расте до зрелост, достигаща пълнотата на Христовия ръст.

Тези служби увеличават духовната стабилност и засилват защитеността на църквата срещу фалшивите учения, така че вярващите да не бъдат „вече деца, блъскани и завличани от всеки вятър на учение, чрез човешката заблуда, в лукавство, по измамни хитрости; но действащи истинно в любов, да пораснем по всичко в Него, Който е главата, Христос” (ст. 14, 15).

Накрая, чрез Христос, духовните дарби водят както до единство, така и до прогрес в развитието на църквата. „От Когото цялото тяло, сглобявано и свързано чрез службата на всяка става, според съразмерното действие на всяка една част, изработва растенето на тялото за своето назидание в любовта” (ст. 16). С цел църквата да израсне така, както Бог възнамерява, всеки член трябва да употреби правилно дарбата на благодат, която Бог му е дал.

В резултат на това църквата ще преживее двойно развитие — ще расте и броят на членовете ѝ, ще се умножават и индивидуалните духовни дарби. А любовта е най-съществената, тъй като църквата може да се развива и расте само ако използва тези дарби чрез любов.

ПОСЛЕДИЦИТЕ ОТ ДУХОВНИТЕ ДАРБИ

Общо служене. Свещеното писание не подкрепя мнението, че само водачите трябва да служат, докато миряните могат само да топлят пейките и да очакват да бъдат нахранени. Както пастирите, така и миряните съставляват църквата, „народ, който Бог придоби” (1 Пет. 2:9). Те заедно са отговорни за добруването на църквата и за нейното процъфтяване. Призвани са да работят заедно, всеки според своите особени дарби, дадени му от Христос. Разликата в дарбите води до разлика в службите, но

всички те са обединени да свидетелстват за Божието царство и за приготвянето на света да посрещне Спасителя (Мат. 28:18-20; Откр. 14:6-12).

Ролята на духовенството.

Учението за духовните дарби поставя отговорността за поучаване на църквата върху раменете на проповедника. Бог е назначил апостоли, пророци, благовестители, пастори и учители, за да направи вярващите способни за служене. „Проповедниците не трябва да вършат работата, принадлежаща на църквата, защото по този начин се преуморяват и пречат на другите да изпълняват задълженията си. Те трябва да научат членовете как да се трудят в църквата и в обществото.”⁵

Който няма дарбата да обучава, не принадлежи към пастирската служба, а към някоя друга част от Божието дело.⁶ Успехът на Божия план за църквата зависи много от готовността и способността на нейните пастири да учат членовете как да използват дадените им от Бог дарби.

Дарби и мисия. Бог дава духовни дарби в полза на цялото тяло, а не само на отделните личности, които ги получават. И както получателят не приема дарбата за самия себе си, така и църквата като цяло не приема всичките дарби единствено за себе си. Бог дарява с дарби, за да я подготви да изпълни в света мисията, която Той ѝ е възложил.

Духовните дарби не са награди за добре свършена работа, те са средство за доброто извършване на работата. Духът обикновено дава дарби, съвместими с естествените таланти, макар че последните не са духовни дарби сами по себе си. Необходимо е чрез новорождение човекът да бъде укрепен в Духа, за да получи духовни дарби.

Не еднаквост, а единство в разнообразието.

Някои християни се опитват да направят всеки вярващ като себе си. Това е човешки, а не Божи план. Църквата си остава обединена, независимо от разнообразието на духовните дарби, които имат допълващо се естество. Прогресът на Божията църква зависи от всеки вярващ. Бог възнамерява всички дарби, служби и дейност в църквата да се съчетаят в делото на градене върху основата, поставена от Христос. Чрез Него, Който е главният крайъгълен камък, цялото здание, стройно „сглобено, расте за свят храм на Господа” (Еф. 2:21).

Свидетелството – цел на дарбите.

Вярващите получават разнообразни дарби, нещо, което показва, че всеки има специфична служба. И все пак, всеки вярващ трябва да може да свидетелства за своята вяра, споделяйки разбиранията си с други, както Бог е направил в неговия живот. Целта, с която

Бог дава всяка дарба, каквато и да е тя, е притежателят ѝ да предаде своето свидетелство по най-добър начин.

Несполучливо използване на духовните дарби. Вярващите, които отказват да употребяват духовните си дарби, ще видят, че те ще закърнеят, но и че се застрашава вечният им живот. С любеща загриженост Исус предупреждава тържествено, че слугата, който не употребява таланта си, не е нищо друго освен „лукав и ленив слуга” (Мат. 25:26-30),⁷ който сам се лишава от вечна награда. Неверният слуга си е признал, че съзнателно и целенасочено не е използвал своя талант. Затова е трябвало да понесе отговорността за своя неуспех. „Във великия последен ден на съда за такива, които са се носили по течението, избягвайки многото добри възможности и носенето на отговорности, великият Съдия ще определи участ, подобна на тази на злодеите.”⁸

ОТКРИВАНЕ НА ДУХОВНИТЕ ДАРБИ

За да се включат успешно в църковната мисия, членовете трябва да осъзнаят своите дарби. Дарбите служат за компас, насочващ притежателя им към служене с радост от изобилния живот (Йоан 10:10). В степената, в която ние „изберем (или пък просто пренебрегнем) да разпознаем, развием и упражняваме дарбите си, църквата е ощетена, което е против Божието намерение.”⁹

Как да открием нашите духовни дарби?¹⁰

Духовна подготовка.

Апостолите се молят искрено да бъдат годни да говорят думи, които да доведат грешници при Христос. Изоставят изтъкването на различията помежду си и желанието си за върховенство, които са ги разделяли. Изповедта на греха и покаянието ги довежда до близко общение с Христос. Който приеме Христос днес, се нуждае от подобно преживяване в подготовката си за кръщението от Светия Дух.

Кръщението от Духа не е еднократно събитие; ние можем да го преживяваме всекидневно.¹¹ Необходимо е да се молим на Бог за това кръщение, тъй като то дава на църквата сила да свидетелства и да прогласява евангелието. За да направим това, ние постоянно трябва да предаваме живота си на Бог, да пребъдваме напълно в Христос и да Го молим за мъдрост да открием нашите дарби (Як. 1:5).

Изследване на Писанията.

Молитвеното изучаване на това, което Новият завет учи за духовните дарби, позволява на Светия Дух да отпечата в ума ни особената служба, която Той ни е отредил. Важно е да вярваме, че Бог ни е дал поне една дарба, която да употребим в службата си за Него.

Да се оставим на Божественото ръководство.

Не ние трябва да използваме Духа, но Той трябва да използва нас, защото Бог е Този, Който действа в Своите люде да желаят и да работят според Неговото благоволение (Фил. 2:13). Привилегия е да желаем с готовност да работим във всяка област на служенето, която Божието провидение ни предостави. Трябва да дадем на Бог възможност да работи чрез другите, за да ни насочи как да бъдем полезни. Трябва да сме готови да откликнем на нуждите на църквата винаги когато те се появят. Да не се боим, ако се наложи да се заемем с нови неща, но също и да се чувстваме свободни да информираме за нашите таланти и опит онези, които търсят помощта ни.

Потвърждение от тялото.

Тъй като Бог дава тези дарби за изграждане на църквата Си, ние можем

да очакваме крайното потвърждение за тях да възникне от оценката на Христовото тяло, а не от собствените ни чувства. Често е по-трудно човек да разпознае собствените си дарби, отколкото тези на другите. Не само че трябва да се вслушваме в това, което другите казват за собствените ни дарби, но важно е да разпознаем и потвърдим Божиите дарби и у другите.

Няма нищо по-въълнуващо и удовлетворяващо от това да знаем, че сме заели мястото или службата, която Провидението ни е отредило. Какво благословение е за нас да използваме за Негова служба особения дар, който Христос ни е дал чрез Светия Дух. Христос копнее да сподели с нас благодатните Си дарби. Днес можем да приемем поканата Му и да открием какво могат да извършат дарбите Му в един изпълнен с Духа живот.

Бележки

1. Вж. Ellen G. White, *Christ's Object Lessons*, pp. 327, 328. Невинаги можем да различим лесно свръхестествените, наследените и придобитите способности. При хора, които са под контрола на Духа, тези способности като че ли често се преплитат.

2. Вж. Richard Hammill, „Spiritual Gifts in the Church Today”; *Ministry*, July, 1982, pp. 15, 16.

3. В най-широк смисъл любовта е дар от Бог, тъй като всички добри неща идват от Него (Йоан 1:17). Тя е плодът на Духа (Гал. 5:22), но не е духовна дарба в смисъл, че Светият Дух раздава на някои вярващи, а на други — не. Всички трябва да „следват любовта” (1 Кор. 14:1).

4. *SDA Bible Commentary*, rev. ed., vol. 6, p. 778.

5. White, „Appeals for Our Missions” in *Historical Sketches of the Foreign Missions of the Seventh-day Adventists* (Basel, Switzerland: Imprimerie Polyglotte, 1886), p. 291. Цит. Rex D. Edwards, *A New Frontier—Every Believer a Minister* [Mountain View, CA: Pacific Press, 1979], pp. 58-73).

6. Цит. J. David Newmann, „Seminar in Spiritual Gifts” unpublished MS, p. 3.

7. За сериозността на това условие вж. Whit, „Home Discipline”; *Review and Herald*, June 13, 1882, p. [1].

8. *SDA Bible Commentary*, rev. ed., vol. 5, p. 511.

9. Don Jacobsen, „What Spiritual Gifts Mean to Me”; *Adventist Review*, December 25, 1986, p. 12.

10. Вж. Roy C. Naden, *Discovering Your Spiritual Gifts* (Berrien Springs, MI: Institute of Church Ministry, 1982); Mark A. Finley, *The Way to Adventist Church Growth* (Siloam Springs, AR: Concerned Communications, 1982); C. Peter Wagner, *Your Spiritual Gifts Can Help Your Church Grow* (Glendale, CA: Regal Books, 1979).

11. Св. White, Acts of the Apostles, p. 50; White, *Counsels to Parents, Teachers and Students* (Mountain View, CA: Pacific Press, 1943), p. 131.

